

Jan Zindulka

NA POČÁTKU
BYLO

ráno

Toulky mezi řádky Bible

Ilustrace Pavel Bosman

Jan Zindulka

NA POČÁTKU BYLO RÁNO

Jan Zindulka

Na počátku bylo ráno

Toulky mezi řádky Bible

Nakladatelství KMS

© Jan Zindulka

Vydalo © Nakladatelství KMS, s. r. o.

Primátorská 41, 180 00 Praha 8

První vydání – 2024

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být bez písemného svolení vydavatele reprodukována nebo šířena v žádné podobě elektronické ani mechanické, včetně fotokopií, nahrávek či zařízení do informačních sítí nebo vyhledávacích systémů.

Biblické citace jsou převzaty z Českého ekumenického překladu,
Česká biblická společnost, 2000.

ISBN 978-80-7664-073-3 – tištěná verze

ISBN 978-80-7664-074-0 – PDF verze

PODĚKOVÁNÍ

Chtěl bych touto knížkou poděkovat
svým rodičům, zvláště mamince.
Speciálně povídkou *Nebeské ptactvo*,
ke které mě svým výrokem
inspirovala.

*Světlem pro mé nohy je tvé slovo,
osvětčuje moji stezku.
(Žalm 119,105)*

Důležité je,
aby se smála duše.

Obsah

Slovo úvodem	11
Starý zákon	13
Na počátku bylo ráno	14
Noc pátá	16
Pokušení	29
Noe	37
Je čas...	45
Intermezzo	47
Naděje	48
Nový zákon	53
A anděl od ní odešel	54
České Vánoce	58
Simeon a Anna	60
Tři mudrci	64
Návrat z Egypta	71
Poprvé v Jeruzalémě	76
Dvanáctiletý Ježíš v chrámě	82
Svatba v Káni	88
Kázání v Nazaretě	92
Nebeské ptactvo	96
Perla	99

Obsah

Deset malomocných	103
Proměnění na hoře Tábor	107
Zacheus	111
Kdo je největší	117
Průzkum veřejného mínění	123
Dělníci na vinici	130
Léčka	137
Kohout	141
Nápis	145
Den třetí	148
Setník	151
Petr	154
Poslední soud	162
Doslov	170

Slovo úvodem

Rád se toulám mezi řádky Bible. Některá místa už mám prochozená dost důkladně, spoustu dalších, především ve Starém zákoně, jsem ještě neobjevil. Stále znovu mě udivuje, kolik moudrosti, inspirace a nečekaných souvislostí v nich nacházím.

Ale také mě napadá spousta otázek, na které tam odpovědi nenalézám:

Co všechno had nasliboval Evě, že okusila zakázané ovoce?

Co dělala Marie ve chvíli, kdy k ní přišel archanděl Gabriel?

Znali se Simeon a Anna před tím, než se setkali v chrámu?

Jak se tři mudrci chystali na cestu do Betléma? A co jejich manželky?

Co nabídl Zacheus Ježíšovi k večeři?

Co se stalo s kohoutem, který usvědčil Petra z trojího zapření?

Kdo vyrobil nápis na kříž?

A tak mezi řádky Bible hledám skryté souvislosti, domyslím příběhy, někdy si děj přenáším do současnosti. Jak by podobná událost vypadala dnes? Jak bych se asi choval já?

Rád bych tyto své procházky nabídl i vám. Nečekejte ale systematického průvodce všemi knihami a zákoutími Bible, jsou to spíše takové náhodné výlety, jak mě co zrovna oslovilo.

A kdybyste se třeba někdy ztratili, najdete za každým příběhem odkazy na místa v Bibli, která mě k napsání inspirovala, nebo na místa, která s ním nějak souvisejí.

Takže se můžeme vydat na cestu. Ale nejprve, jak bývá zvykem, přijměte požehnání. Třeba áronovské ze Čtvrté knihy Mojžíšovy:

*Ať ti Hospodin žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.
(4. Mojžíšova 6,24–26)*

Starý zákon

Na počátku bylo ráno

Myslím, že to bylo ráno. Určitě to bylo ráno. A ne jen tak obyčejné. Tipoval bych, že to bylo v sobotu, někdy na jaře. Nejspíš v květnu. V Bibli se sice píše, že to bylo v pondělí, ale to se mi nezdá. Nevím, jak vy, ale já v pondělí ráno nevymyslím vůbec nic. Proto si myslím, že to muselo být v sobotu. V sobotu ráno někdy začátkem května.

Určitě to taky znáte. Je jaro, sobota, vy se vzbudíte, jen tak, bez budíku, venku začíná nový den. Slunce vám svítí do okna, venku slyšíte zpívat kosa a do vás najednou vjede taková energie, že toužíte udělat něco velkého, krásného, výjimečného. A tak se pořádně protáhnete, vstanete z postele, otevřete okno, možná si i trochu zacvičíte, postavíte na čaj nebo na kávu a těšíte se, jak se do toho hned po snídani pustíte.

A takhle nějak si představuji tu chvíli, kdy Hospodina napadlo stvořit svět.

I když, po pravdě řečeno, přesně takto to být nemohlo. Jelikož před stvořením světa neexistoval čas, nelze s určitostí říci, že byla právě sobota ráno a ještě k tomu květen. S prostorem to nebylo lepší. A na pořádné protažení, jak mi jistě dáte za pravdu, kus prostoru prostě potřebujete. A to slunce, okno, kos, postel, čaj či káva, to jsou jaksi součásti světa, který měl být teprve stvořen.

Ale to jsou jen nepodstatné drobnosti. Hospodin si po snídani našel dva pěkné křemínky, tak akorát do ruky, a lehounce s nimi o sebe křísl, jen tolik, aby od nich odletěla právě jedna jiskřička.

A my té jiskřičce nyní říkáme velký třesk.

Jo, určitě to bylo v sobotu ráno někdy začátkem května.

1. Mojžíšova 1,1-2,3; Jan 1,1-5

Noc pátá

I řekl Bůh: „Hemžete se vody živočišnou havětí a létavci létejte nad zemí pod nebeskou klenbou!“ I stvořil Bůh veliké netvory a rozmanité druhy všelijakých hbitých živočichů, jimiž se zahemžily vody, stvořil i rozmanité druhy všelijakých okřídlených létavců. Viděl, že to je dobré. A Bůh jim požehnal: „Plodte a množte se a naplňte vody v mořích. Létavci necht' se rozmnoží na zemi.“ Byl večer a byla noc – noc pátá.

Archanděl Gabriel vypnul počítač a unaveně si promnul oči. Bylo toho dneska nějak moc. Pomalu došel k otevřenému oknu a mlčky se díval na hvězdy.

„Zvláštní, tyhle hvězdy. Jsou takové neměnné... A přece jako by ohlašovaly změny, jaké Nebe dosud nepoznalo.“

Vtom se ozvalo zaklepání. Gabriel se otočil ke dveřím.

„Prosím.“

Vstoupil Eleonor a za ním Michael a Rafael.

„Vaši přátelé, pane.“

„Vítejte. Jsem rád, že jste přijali mé pozvání. Prosím, posadte se. A nabídněte si nebeskou rosu a trochu many k zakousnutí. Ani vlastně nevím, jestli jsem již měl příležitost představit vám Eleonora, svého nového asistenta.“

Po vzájemném představení Gabriel Eleonora propustil.

„Šikovný chlapík, myslím, že to dotáhne vysoko, přinejmenším na serafa.“

Gabriel zavřel okno a přisedl si k přátelům.

„Jsem rád, Rafaeli, že tě po delším čase zase vidím. Jak pokračuje tvá doktorská práce? Promiň, už jsem nějak zapomněl téma...“

„Vis amoris agens, volně přeloženo Tvořivá síla lásky. Už to mám v podstatě hotové, jen to musím ještě trochu učesat.“

„A jak se vede tobě, Michaeli?“

„Skvěle. Porady v takovouhle nekřesťanskou hodinu mám nejradši. Doufám, že máš pro nás připravenou nějakou pořádnou bombu, aby ta absence spánku stála za to.“

Nastalo trochu nervózní ticho. Andělé upíjeli ze sklenic, Michael vzal do ruky jednu manovou tyčinku.

„Zase nějaké novoty. Za mých mladých let byla mana jako drobné lupínky, co se jen rozplynuly na jazyku. Teď z toho dělají takovéhle tvary...“ Opatrně si kousnul. „Ale jíst se to dá.“

Po další chvilce ticha začal Gabriel pomalu mluvit. „Možná vám ani nemusím dlouze vysvětlovat, proč jsem vás sem pozval v tuto na porady trochu nezvyklou dobu. Nicméně situace se mi jeví natolik závažná, že jsem cítil povinnost jednat. Jistě také se zájmem pozorujete, co v posledních dnech koná Pán. To ‚stvoření‘, jak tomu říká. Nic proti tomu, změna je život a ten život, který je součástí stvoření, se zdá být velmi zajímavý. Do dnešního dne jsem to ale považoval pouze za nějakou hříčku. Za praktická cvičení z fyziky, chemie a biologie. Za způsob, kterým se Hospodin chce rozptýlit, odreagovat od každodenních božských starostí a povinností.“

Gabriel se na chvíli odmlčel, aby se napil.

Toho využil Michael: „Předevčírem odpoledne jsem měl po delší době volno, tak jsem ten vesmír trochu studoval.“

Galaxie, hvězdy, komety, jak to všechno do sebe zapadá...
Úžasné!“

„To souhlasím,“ reagoval Gabriel, i když ne tak nadšeně jako Michael. „Jak to vidíš ty, Rafaeli?“

Rafael chvíli mlčel a přemýšlel. „Já jsem si spíše všiml jedné zdánlivé maličkosti. Ale myslím, že to je právě to podstatné, oč v celém stvoření jde.“

Vzal do ruky sklenici a zamyšleně si ji prohlížel, jako by v ní bylo skryto celé tajemství.

„Jedna z těch hvězd, jmenuje se Slunce, taková spíš menší, obyčejná, leží někde na okraji galaxie, má kolem sebe rodinku planet. Jedna z nich, tuším, že je v pořadí třetí směrem od něj, je vám taková ... taková jiná. Jako by s ní Pán měl nějaké speciální úmysly.“

Rafael se znovu napil a odmlčel, jako by si na něco krásného vzpomněl.

„Víte, dnes k večeru jsem si tam zašel. Sedl jsem si na hráz rybníka, přes vodu jsem pozoroval zapadající slunce, červánky se odrážely ve vlnách, u břehu šustilo rákosí, vánek se proplétal větvemi staletých dubů na hrázi, občas nad hladinu vyskočila ryba, za mými zády zpíval v lese kos. Prostě taková skoro až nebeská idyla.“

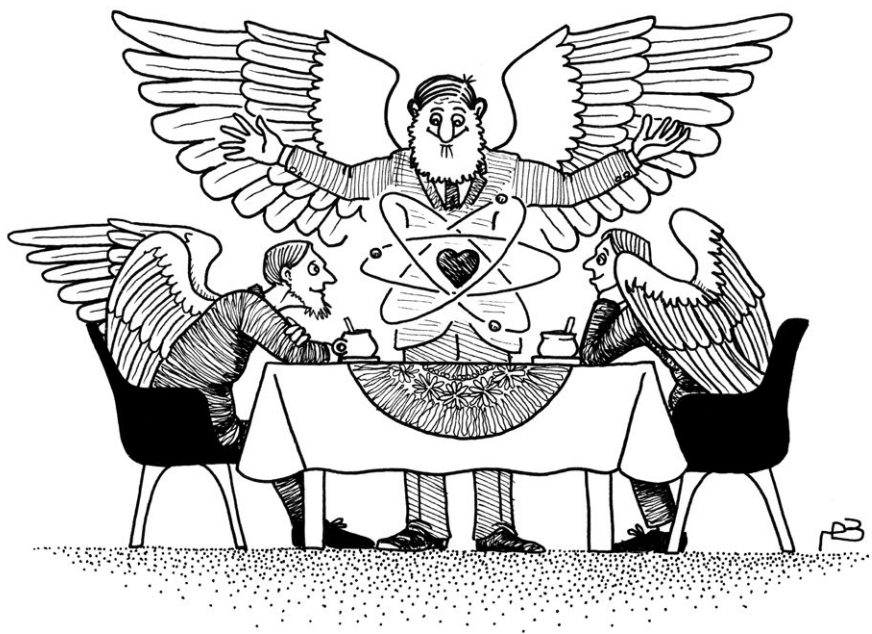
Rafael se znovu zasnul.

„Jenže tak nějak smutná, jako by tam něco chybělo. Krásné představení, ale prázdné hlediště. Není nikdo, kdo by zatleskal, třeba i slzu uronil...“

Nastalé ticho přerušil Michael: „A co na to říkáš ty, Gabrielu? Jsi přece Hospodinův první tajemník.“

„Když on si Šéf to stvoření dělá prakticky sám, moc to se mnou nekonzultuje. Já spíš dělám to papírování okolo, vím jen to, co vyčtu a domyslím z čísel a lejster.“

Gabriel vstal a přešel ke svému pracovnímu stolu. Vzal do ruky několik dokumentů, ale zase je položil zpátky. Spíš

se snažil utřídit si myšlenky, než že by hledal nějaká konkrétní fakta pro to, co chce svým přátelům sdělit.

„Víte, dneska jsem si dělal takovou malou inventuru. Vychází mi z toho ... tedy není to na sto procent, ale vše tomu nasvědčuje ... prostě zdá se, že Hospodin se chystá stvořit člověka!“

Michael vyskočil, až převrhl křeslo. „Cože? Člověka? Proč zrovna člověka?... Kdyby třeba velblouda nebo koně, to by byla krásná a ušlechtilá zvířata. Ale člověk?“

„Jen klid, Míšo, nerad bych způsobil nějaký rozruch.“

Michael zvedl křeslo, postavil ho opěradlem ke stolu, sedl na něj obkročmo, bradu položil na opěradlo a tvářil se rozmrzele.

„Však právě kvůli tomu jsem vás pozval. Na ty velbloudy a koně asi taky dojde, ale to podstatné na celém stvoření, to, proč a kvůli komu se to všechno děje, to je téměř jistě člověk.“

Na Michaelovi bylo vidět, že ho ta zpráva rozhodila. Nervózně ťukal prázdnou sklenkou na desce stolu a usilovně přemýšlel. Zato Rafael seděl klidně, díval se kamsi mimo prostor a usmíval se.

„Tebe to, Rafaeli, nezneklidňuje?“ zamračil se na kolegu Michael.

„Víš, jak to tak poslouchám, nějak mi to zapadá do toho, co jsem na Zemi viděl. Možná že to byl právě člověk, co mi tam chybělo, co by zaplnilo to neurčité a dráždivé prázdno. Snad je to opravdu člověk, na co celá příroda na Zemi čeká jako na své dovršení.“

„Jen jestli příroda nezmění názor, až tam ten člověk opravdu přijde,“ namítl trochu sarkasticky Michael.

Chvilí nikdo nemluvil, každý se snažil uspořádat právě nabyté poznatky.

Ticho přerušil Gabriel: „Tak po tom, co říkal Rafi, se to zdá být jasné.“

Gabriel se opět posadil ke svým druhům. Jako by hledal slova pro další sdělení.

„Jenže to ještě není všechno. Z různých náznaků se dokonce zdá, že Hospodin chce stvořit člověky, vlastně by se asi mělo říkat lidi, dva. A každého trochu jinak. On by měl být trochu větší, silnější, taky víc zarostlý. Ona tak nějak křehčí, ale zato o něco hezčí. Další anatomické odlišnosti nebudu podrobně rozebírat, to se sem teď nehodí. Ale rozdíly by měly být i ve fyziologii, psychice, sociálním chování a tak dále.“

Rafael najednou vstal a začal přecházet po místnosti, jak měl ve zvyku, když chtěl říci něco delšího.

„Vím, pánové, že jako archandělé jste oba vysoce teologicky vzdělaní. Přesto bych vám rád připomněl některé pravdy. Jak dobře víte, Bůh je láska. A láska potřebuje tvořit, však jsme toho právě svědky. Nebudu zabíhat do přílišných detailů, můžete si o tom přečíst v mé práci. Ale láska se potřebuje také sdílet, potřebuje být opětována. Proto asi ten člověk. Ale Hospodin zřejmě chce, aby se láska sdílela nejen vertikálně, mezi ním a člověkem, ale i horizontálně, mezi jednotlivými lidmi. A proto jich samozřejmě musí být víc. Tedy alespoň ti dva.“

Rafael si dolil sklenici, napil se a pokračoval.

„Pak je tu ještě jeden aspekt, ale to už je tak trochu moje spekulace. Možná, že chce Hospodin stvořit nějaký nový druh lásky. Dosud jsme stačili my andělé, duchovní bytosti a mezi námi navzájem, včetně Hospodina, duchovní láska. Ale on teď stvořil hmotu a je velice pravděpodobné, ba téměř jisté, že i lidé budou vytvořeni z hmoty, že budou mít hmotné tělo. Možná tedy chce Hospodin zavést také jakousi hmotnou lásku. Nebo by asi bylo lepší říkat tělesnou. Samozřejmě spojenou s tou duchovní. A na tu tělesnou lásku nám andělům, při vši úctě, jaksi chybí právě to hmotné tělo.“

Michaela to však příliš nepřesvědčilo: „Krásný řeči, to jo, ale já se na to dívám spíš pragmaticky. Dva lidi, a ještě k tomu každý jiný, to není moc praktický. Tři, to je něco jiného. Jako například my. Taky jsme každý jiný, taky nemáme na všechno stejný názor. Když už to jinak nejde, můžeme hlasovat. Ale zkuste hlasovat ve dvou. To pak nevyhnutelně vede k násilí. Když dojdou argumenty, není nic jednoduššího než toho druhého chytit za flígr a vysvětlit mu to ručně.“

Michael se při těch slovech rozhorlil, chytl Gabriela náhorně za klopku sako a jako by mu chtěl jednu vrazit. Pak si to ale uvědomil, provinile urovnal Gabrielovi sako a zase si sedl.

Gabriel se uklidnil z leknutí a trochu ironicky řekl: „Tak to naštěstí nehrozí.“

„Jak to, že ne?“

„V objednávkách ani fakturách jsem totiž nenašel nic o nějakých šatech, botách, látkách a podobně. Takže to vypadá, že se to obejde bez oblečení. A tedy i bez toho flígru.“

To už bylo na Michaela moc. „No to je teda jedna zpráva lepší než druhá, s tím já opravdu nechci mít nic společného.“ Michael rázně dopil sklenici, vstal a zamířil ke dveřím.

Rafael ho však dohonil, vzal ho kolem ramen a klidně vedl zpátky.

„Ale Míšo, jsi přece archanděl, ještě k tomu kníže vojska nebeského. Takovej dobrák, že by ani mouše neublížil. Přece nebudeš hned házet flintu do žita. S tím oděvem to podle mého názoru nebude až tak horké.“

Všichni se zase usadili a Rafael pokračoval: „Co se týče toho oblečení, jsou tu především dvě hlediska, o kterých bychom měli uvažovat: zdravotní a morální. Nejprve to zdravotní. Může to člověku ublížit, když se po Zemi bude

pohybovat, abych tak řekl, nahý? Nenastydne? Nedostane úžeh? Když chvíli počkáte, něco vám ukážu.“

Rafael odběhl do své kanceláře a vrátil se s podivnou barevnou koulí.

„Tohle jsem si nechal udělat, abych měl lepší představu. Říkám tomu globus, je to zmenšený model zeměkoule v měřítku 1:50 000 000.“

Postavil globus na stůl a chvíli počkal, až si ho kolegové prohlédnou.

„Ono se to točí! To je fakt hustý!“ překvapeně vykřikl Michael.

Rafael pokračoval: „Myslím, že se na Zemi najde několik míst, která jsou i pro člověka bez šatů jako stvořená. Tak třeba východní Afrika. Například okolí jezera Turkana nebo o kousek víc na jih Olduvajská rokle v Tanzánii,“ ukazuje Rafael přátelům zmíněná místa na globusu.

„Anebo údolí řek Eufrat a Tygris, to je hotový ráj.“

Všichni tři si prohlížíjí globus.

„Podívejte, tady je další ráj,“ ukázal Gabriel na jedno místo ve střední Evropě. Naklonil se nad globus a slabikoval? „Če-ský ráj. A tady hned vedle Slo-ven-ský ráj. To by nebyla vhodná místa?“

„To už je příliš na severu, tam určitě bude v zimě sníh. Snad jedině v létě, že by tam člověk jezdil na dovolenou... Ale abychom přistoupili k tomu druhému hledisku, morálnímu. Pokud oba dva lidé, tedy muž a žena, budou manželé, což, jak tak znám Hospodina, nejspíš zařídí, pak to morálně bude také v pořádku, zvláště dokud budou jen dva. Takže absence oděvu bych se zase až tak moc nebál.“

Zdálo se, že se situace díky Rafaelovým úsudkům přece jen trochu uklidnila. Jenže Gabriel ještě neprozradil úplně vše.

„Ale, vážení kolegové, je tu ještě jedna věc, která je možná ze všeho nejvíce znepokojující. Vypadá to, že Hos-

podin chce dát člověku... prosím, nelekněte se, ale asi to tak je, tedy že Hospodin chce dát člověku... svobodu!“

Tohle bylo moc i na Rafaela: „Cože? Svobodu? Jako svobodnou vůli? To snad opravdu ne. Svoboda je veliký dar, možná po lásce ten největší. Ale dát ho člověku? Se všemi jeho slabostmi? Vždyť ji neunes! Vždyť svoboda je tak snadno zneužitelná, tak lákavá, aby si ji člověk přivlastnil v míře větší, než mu náleží!“

Michael byl rád, že se Rafael kloní na jeho stranu. „Jo, to nemůže dobře dopadnout. Vždyť si bude člověk dělat, co bude chtít. A chtít bude asi ledacos...“

Gabriel nebyl Hospodinovým tajemníkem jen tak náhodou, snažil vždy vše promyslet dopředu:

„Malinko jsem o té svobodě pro člověka už uvažoval. Co kdybychom mu tu svobodu nějak definovali, vymezili. Stanovili hranice, aby byla říditelná a kontrolovatelná.“

Gabriel vzal z dózy na stole čtyři tyčinky a vytvořil z nich kolem své sklenice, která pro tu chvíli představovala člověka, uzavřený čtverec jako hranici jeho svobody.

„Rafaeli, ty jsi z nás, co se týče filozofie, nejvíce studovaný, neměl bys tam nějakou vhodnou definici svobody?“

„Když ono se svobodou je to těžké. Vždyť už samotný pokus o její definování je vlastně její omezení.“ Rafael krouživými pohyby sklenkou tyčinkový čtverec svobody rozbil.

„Já s Gabrielem souhlasím,“ vložil se do diskuse Michael. „Vždyť tím člověku můžeme jediné pomoci. Přílišná svoboda přece vede k nejistotě až bezradnosti.“

Michael se na chvíli odmlčel a usilovně hledal slova.

„Nerad bych, pánové, abyste mě považovali za marxistu, ale co takhle ‚Svoboda jako poznaná nutnost‘. To přece musí člověk pochopit, že něco se nesmí,“ – Michael ze dvou tyčinek udělal na stole vedle sklenky písmeno X – „a něco zase musí!“ – rozlomil tyčinku na dvě nestejně

části a na druhou stranu sklenice z nich udělal vykřičník.

„Tak nějak to asi bude,“ okomentoval Michaelův názor Gabriel. „A když už tedy máme, vlastně budeme mít, ty lidi dva, tak prostě svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda toho druhého.“

Gabriel odstranil předchozí tyčinkové symboly a jednu tyčinku položil mezi svou a Michaelovu sklenku jako hranici svobody mezi dvěma lidmi. Nebyl však moc přesný, takže tato hranice byla blíže Michaelově sklenice.

Ten se naoko rozzlobil: „A proč zrovna takhle? Proč mám já mít té svobody méně než ty? Proč ne takhle?“ Michael vzal tyčinku a posunul ji blíže ke Gabrielově sklenice.

„A tady vidíme ten problém,“ přerušil kolegy Rafael. „Každý by raději určoval hranice svobody ostatním než sobě. Takto by byla svoboda definovaná pouze zvenku – hranicemi, omezeními, příkazy a zákazy. Nevím, jestli takováto svoboda by se člověku zamlouvala. A navíc si myslím, že to ani není Hospodinův styl.“

Michael však namítl: „Ale zase by to mohlo fungovat. Vždyť bychom člověku koneckonců jiné definice svobody prozrazovat nemuseli, takže by neměl pocit, že o něco přichází.“

„Já s Rafaelem souhlasím, že definování svobody pouze zvenku stačit nebude. Ve svobodě musí být volba. Prostě svoboda jako možnost zvolit si cíl.“ Gabriel vytvořil z tyčinek šipku ukazující od sklenice.

„Ale cíl může být dobrý, nebo špatný. Jaký si asi člověk vybere?“ Michael postavil druhou šipku ukazující jiným směrem, náhodou k Rafaelově sklenici.

„Vidíte, třeba si člověk jako cíl stanoví ovládnutí druhého člověka.“

„A co třeba navrhnout definici svobody, která by vycházela zevnitř člověka?“ uvažoval Rafael. „Takovou, aby mu ji

nemohl nikdo vzít. Třeba ,svoboda jako schopnost prožívat radost'. Copak může být člověk svobodný, když nemá radost? Copak může mít člověk radost, když není svobodný?“ Rafael vzal tyčinku a vložil ji do prázdné sklenice.

„Ale to by pak mohla existovat svoboda třeba i ve vězení. To přece nejde, to by člověk nepochopil,“ nesouhlasil Michael.

Gabriel si vzdychl. „Tak to tedy těm lidem nezávidím, když ani my si s tou svobodou nevíme rady. Dokud budou dva, tak bychom to možná ještě uhlídali, ale co když těch lidí bude víc?“

„Jak to, víc,“ vyskočil Michael. „Říkali jsme přece dva. To snad úplně stačí!“

Rafael se přidal ke Gabrielovi. „Já si taky myslím, že to u těch dvou nezůstane. Zkusme se ještě trochu zamyslet nad některými charakteristikami lásky. Jak píšu ve své práci, láska je tvořivá. A pokud se podaří docílit toho, že se muž a žena budou milovat, proč by nemohla být tvořivá i jejich vzájemná láska?“

„Počkej, počkej, co tím chceš naznačit?“ lekl se Michael. „To jako že by se ti lidi nějak rozmnožovali? Sami? Bez účasti Hospodina? To bych teda chtěl vidět, jak by to dělali! Uplácali by si z bláta panáka a pak by na něj dýchali, aby ožil? To může možná Hospodin, ale ne člověk! Na to bych si netroufl ani já. Snad tak ještě cvrčka nebo veverku, to bych možná zvládl, ale ne člověka. Vždyť takový nový člověk, to je přece obrovská zodpovědnost. A taky strašná složitost, zvláště ta, jak jsme to říkali... žena. To přece Hospodin nemůže nechat jen tak na člověkoví.“

„Přesto si myslím, že to tak nějak bude,“ trval na svém Rafael. „I když mě také nenapadá žádný jednoduchý způsob, jak by se to dalo dělat.“

„No právě. Pokud to rozmnožování vůbec půjde, bude to určitě tak komplikované, že to ty lidi nebude bavit.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Na počátku bylo ráno.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.